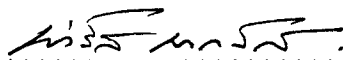
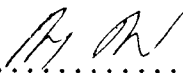

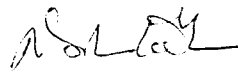
ชื่อวิทยานิพนธ์ ผลของการตั้งเป้าหมายที่มีต่อความสามารถในการพัตต์กอล์ฟ

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายกลมเกลียว มาเวียง

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

..........ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ดำรงส ดาราศักดิ์)

..........กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์กาญจนา ดาราศักดิ์)

..........กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมศักดิ์ เผือกพันธ์)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (True experimental design) แบบที่เรียกว่า แบบการวิจัยเชิงทดลองที่มีการทดลองก่อนและหลังการฝึก โดยมี กลุ่มทดลอง กลุ่มควบคุม (Pre-test Post-test Control group design) มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษา ผลของการตั้งเป้าหมายที่มีต่อความสามารถในการพัตต์กอล์ฟ และ เปรียบเทียบความสามารถ ในการพัตต์กอล์ฟระหว่างการฝึกพัตต์ควบคู่กับตั้งเป้าหมายและการฝึกพัตต์อย่างเดียว

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากประชากร ที่เป็นนักกอล์ฟสมัครเล่น และมีแต่มื้อต่อ 0-24 และมีความสามารถในการเล่นกอล์ฟในระดับแข่งขัน ไม่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างเพศของผู้เข้ารับการฝึก ซึ่งคัดเลือกมาจำนวน 20 คน แบ่ง เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม จำนวนกลุ่มละ 10 คน โดยนำนักกอล์ฟที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้ง 20 คน มาทำการทดสอบการพัตต์กอล์ฟ โดยแบบทดสอบการพัตต์ลูกกอล์ฟของคลีเวทท์ (Clevett's Putting Test) เฉพาะแบบทดสอบการพัตต์เข้าจุด ที่มีสหสัมพันธ์เป็น .86

กับการประเมินของผู้เชี่ยวชาญและมีสหสัมพันธ์เป็น .97 ระหว่างคะแนนการทดสอบและคะแนนของการเล่นกอล์ฟ ความเชื่อถือได้มีสัมประสิทธิ์ความเชื่อถือได้เป็น .83 นำคะแนนของนักกอล์ฟทั้ง 20 คน ที่ทำการพัตต์ได้มาเรียงลำดับคะแนน จากมากไปหาน้อยเพื่อจัดความสามารถในการพัตต์กอล์ฟของนักกอล์ฟแบ่งนักกอล์ฟออกเป็น 2 กลุ่ม โดยทำการสุ่มด้วยการจับฉลากเพื่อกำหนดกลุ่ม ซึ่งในการจับฉลากให้ทำการจับจากนักกอล์ฟที่มีลำดับคะแนนใกล้เคียงกัน 2 คน กลุ่มที่ 1 กลุ่มควบคุมเป็นนักกอล์ฟ จำนวน 10 คน กลุ่มที่ 2 กลุ่มทดลองเป็นนักกอล์ฟจำนวน 10 คน กลุ่มทดลองฝึกทักษะการพัตต์ 30 นาทีควบคู่กับการฝึกตั้งเป้าหมาย 10 นาที ส่วนกลุ่มควบคุม ฝึกทักษะการพัตต์อย่างเดียว 40 นาที ทำการฝึกติดต่อกันเป็นเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน แล้วทำการทดสอบความสามารถในการพัตต์ ภายหลังจากการฝึกสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์ โดยหาค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าเฉลี่ยตำแหน่งอันดับที่ของคะแนนการพัตต์ และวิเคราะห์ทดสอบความแตกต่างของคะแนนการพัตต์กอล์ฟ โดยวิธีของ The Mann - Whitney U-Test และวิเคราะห์ความแปรปรวนของ คะแนนการพัตต์กอล์ฟ แต่ละช่วงการฝึก ด้วยวิธีของฟริดแมน (The Friedman Two-Way Analysis of Variance by Ranks) และเปรียบเทียบพหุคูณเป็นรายคู่เมื่อพบค่าแตกต่างด้วยวิธีของดันน์ (Dunn) ในการนี้กลุ่มตัวอย่าง k กลุ่มมีขนาดเท่ากันและมีค่าสังเกตที่มีค่าซ้ำกัน

ผลการวิจัยพบว่า

1. ภายหลังจากฝึกสัปดาห์ที่ 8 กลุ่มทดลองมีความสามารถในการพัตต์กอล์ฟไม่แตกต่างจากความสามารถในการพัตต์กอล์ฟของกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
2. ความสามารถในการพัตต์กอล์ฟของกลุ่มทดลอง เมื่อหลังจากฝึกสัปดาห์ที่ 8 สูงกว่าก่อนการฝึก ภายหลังจากฝึกสัปดาห์ที่ 2 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05